"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମକୁ ଏବେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାର ସାହାରା ମିଳିଛି, ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପବିତ୍ର ହୋଇ, କର୍ମାତୀତ ହୋଇ ନିଜର ଶାନ୍ତିଧାମ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ ? ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କିପରି କରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ, ଯୋଗ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ଏବଂ ବହୁତ ମଧୁର ସ୍ୱଭାବରେ ଅଟନ୍ତି, କେବେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ, ସେହିଭଳି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ ମିଳିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ତୁମର ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିବ, ତୁମ ଦ୍ୱାରା କେବେ ବି କୌଣସି ଭୁଲ୍ ନ ହେବ, ମୁଖରୁ ଦୁଃଖ ଦେଲାଭଳି ଶବ୍ଦ ବାହାରିବ ନାହିଁ, ସର୍ବଦା ଭାଇ-ଭାଇର ଆତ୍ମିକ ସ୍ନେହ ରହିବ ତେବେ ଯାଇ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିପାରିବ ।

ଗୀତ:- ମୁଝକୋ ସାହାରା ଦେନେ ବାଲେ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତକୁ ପିଲାମାନେ ଅନେକ ଥର ଶୁଣିଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଆବାଗମନ ଚକ୍ରରେ ଆମେ ଘୂରି ବୁଲୁଛୁ । ଡ୍ରାମାର ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ସୁଖଧାମରେ ଖୁସିରେ ସ୍ୱତଃ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଆମକୁ ଖୁସିରେ ଶରୀର ଛାଡିବା ପାଇଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ପରମଧାମରୁ ଆସି ଏଠାରେ ଅଭିନୟ କରୁଛୁ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତୁମର ଆତ୍ମ ନିଶ୍ଚୟ ହେବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଅଟୁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସାହାରା ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଖୁସି ମିଳିଥାଏ । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରହିଥାଆନ୍ତି ପରେ ସୁଖଧାମକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମକୁ ସାହାରା ଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲେ, ତୁମର ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମ ଆସିଲା କି ଆସିଲା । ଏହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେଉଛୁ । ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଆମକୁ ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ମିଳିଯାଇଛି । ତୁମକୁ ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ ବଜାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା କେବଳ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ହିଁ କଥା ହେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏହି କଥାକୁ ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ତୁମକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାର କୌଣସି ପ୍ରକାର ଡର ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ଆମେ ତ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛୁ, ତୁମେ ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିଗଲଣି, ଏହା ତୁମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଜାଣୁଛି ଯେ ମୋତେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମ ଯିବାକୁ ସାହାରା ମିଳିଛି, ତେଣୁ ଖୁସିରେ ଯିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଏବେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି ଯେ ଆତ୍ମା ପତିତ ଅଟେ, ଆତ୍ମାର ଡେଣା ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି । ମାୟା ଆମର ଡେଣା ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥିବାରୁ ଆମେ ଘରକୁ ଯାଇପାରୁ ନାହୁଁ । ତେଣୁ ଆମକୁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଆମେ ପରମଧାମରୁ ତଳକୁ ତ ଆସିଗଲୁ କିନ୍ତୁ ଏବେ ସ୍ୱତଃ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବୁ ନାହିଁ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ଭାବିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଆମେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ କୂଳର ଅଟୁ । ଏବେ ଆମକୁ ପୁନର୍ବାର ଉଚ୍ଚ କୂଳର ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ମିଳୁଛି । ତେବେ ପୁଣି ଆମେ ଏହି ଶରୀରକୁ ନେଇ କ'ଣ କରିବୁ । ଆମକୁ ତ ସେଠାରେ ନୂଆ ଶରୀର ମିଳିବ । ଏହିପରି ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥା ହୁଅ । ବାବା ନିଜର ପରିଚୟ ଦେବା ସହିତ, ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ହିଁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ସତ୍ତୋ-ରଜୋ-ତମୋରେ ଆସିଥାଏ । ତେଣୁ ଏବେ ପୁଣି ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଆଉ କାହାକୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ଯଦି ଧନ-ଦୌଲତ, ଘର, ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଆଡକୁ ବୁଦ୍ଧି ଗଲା ତେବେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ତୁମର ପଦ ମଧ୍ୟ କମ ହୋଇଯିବ, ପୁଣି ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ତେଣୁ ଆମେ ଖୁସିର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ କାହିଁକି ମନେ ନ ପକାଇବୁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଯଦି ତୁମେ ନିଜେ ମନେ ପକାଉଥିବ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ ତାଙ୍କୁ ତୀର ଲାଗିବ । ଏହାକୁ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କୁହାଯାଇଥାଏ । ପ୍ରଭାତ ସମୟରେ ଭଲ ଭାବରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ ହୋଇଥାଏ କାହିଁକି ନା ସେହି ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧି ସ୍ଥିର ଓ ସତେଜ ରହିଥାଏ । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସେହି ସମୟରେ କରିଥା'ନ୍ତି । ଗୀତ ରହିଛି ନା ରାମ ସୁମିର ପ୍ରଭାତ ମୋରେ ମନ... ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ କେବଳ ଗାୟନ କରୁଥିଲେ, ଏବେ ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଉଛି ସକାଳୁ-ସକାଳୁ ଉଠି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ରାମଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ଡ୍ରାମା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି । ବାବା ଆସି ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତିର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ଏକଥା ଜାଣିନଥିଲ ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ପଥରବୁଦ୍ଧି କୁହାଯାଉଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ହି କହୁଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ତୁମର ବୁଦ୍ଧିକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ କରିଦିଅନ୍ତୁ । ଏଠାକାର ଗାୟନ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଚାଲିଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନେ ତୁମେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇଛ । ତୁମକୁ ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ମୁଁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଥିଲି, ମୁଁ ହିଁ ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ କରାଇଥିଲି, ମୁଁ ତୁମକୁ କହିଥିଲି ଯେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବେ ଶ୍ମଶାନ ସଦୃଶ ହେବାର ଅଛି । ତେଣୁ ଯାହା ସମାପ୍ତ

ହୋଇଯିବ ତାକୁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ତୁମେ ଡାକୁଛ ହେ ବାବା ଆମକୁ ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଅ । ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରେ କୋଟି-କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ସେଥିପାଇଁ କାଳର କାଳ ମହାକାଳଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ନା । ସେଥିପାଇଁ ଭକ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି କି ଆସି ଆମକୁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦିଅ, ଆମେ ବହୁତ ଧକ୍କା ଖାଇଛୁ । ଅଧାକଳ୍ପର ଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି ତେଣୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବଭଳି ପିଲାମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ନିଜର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ପରେ ପୁଣି ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତ ରହିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ, ଶସ୍ୟ ନାହିଁ, ଖାଇବେ କେଉଁଠାରୁ । ଆମେରିକାରେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି କୋଟି-କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ଭୋକରେ ମରିବେ । ଏହି ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଯଦି ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିଯିବ ତେବେ ଖାଦ୍ୟ କେଉଁଠାରୁ ଆସିବ । ଏହି ଲଢେଇ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭୟାନକ ହେବ । ଯାହା କିଛି ସାମଗ୍ରୀ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଛି ସେସବୁ ବାହାରିବ । ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ସହଯୋଗ କରିବ । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ତୁମକୁ କର୍ମାତୀତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମକୁ ଶ୍ୟାମଳରୁ ଗୋରା, ଅପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ଅଛି, କାମ ଚିତାରେ ବସି ତୁମେ ଶ୍ୟାମଳ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ତୁମକୁ ବାବା ସୁନ୍ଦର କରୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ରହିବାର ଠିକଣା ତ ଗୋଟିଏ ଅଟେ ନା । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସି ଅଭିନୟ କରୁଛ । ରାମରାଜ୍ୟ ଓ ରାବଣ ରାଜ୍ୟକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଅନ୍ତ ସମୟ, ମୁଁ ଅନ୍ତ ସମୟରେ ହିଁ ଆସୁଛି ଯେବେକି ପିଲାମାନେ ମୋତେ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ମିରୁଆ ମୌତ (କାହାର ସର୍ବନାଶ ତ କାହାର ପୁଷ ମାସ).... କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲିଲେ ସେହି ସୁଖ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମକୁ ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ଅମରପୁରୀକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମର ନାମ ହିଁ ଶକ୍ତିଦଳ, ଶିବଶକ୍ତି ଅଟେ । ତୁମେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ ଅଟ । ତୁମେ ଶିବଙ୍କର ସନ୍ତାନ ପୁଣି ଭାଇ ଭଉଣୀ ହେଉଛ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହି ରଚନା ହେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଆଦିପିତା କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ସବୁ କିଛି କରିଥାଏ । ଶରୀରକୁ ଯେତେବେଳେ ମାରିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ଆତ୍ମା କହିଥାଏ ଯେ ମୁଁ ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଅମୁକ ଆତ୍ମାର ଶରୀରକୁ ମାରିଲି । ପିଲାମାନେ ପତ୍ର ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଲେଖୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଆତ୍ମା ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଏହି ଭୁଲ କରିଛି । ତେଣୁ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ ନା । ଏଥିରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ବହୁତ ସହଜ । ବମ୍ବେରେ ସକାଳୁ-ସକାଳୁ କେତେ ଚଲା-ବୁଲା କରିବାକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ତ ଏକାନ୍ତରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ମହିମା କରିଚାଲ, ବାବା ଆପଣଙ୍କର କମାଲ ଅଟେ । ଦେହଧାରୀଙ୍କର ମହିମା ଗାୟନ କରାଯାଇନଥାଏ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ ହିଁ ବିଦେହୀ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ କେବେ ଦେହ ଧାରଣ କରିନଥା'ନ୍ତି । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଇଏ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଆଗରୁ ଜାଣିନଥିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଇଏ ମୋ ଦ୍ୱାରା ଜାଣୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଗଲଣି । ତୁମକୁ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ବହୁତ ଖୁସି ମିଳିବ । ଯେବେ ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିବ ତେବେ କେବଳ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖିବ । ପୁଣି ବିକାରର କୌଣସି କଥା ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅଶରୀରୀ ହୁଅ । ପୁଣି ବିକାରୀ ଖିଆଲ କାହିଁକି ଆସୁଛି । ଶରୀରକୁ ଦେଖିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଅଧୋଗତି ହେଉଛି ତେଣୁ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଆତ୍ମା, ଏହି ଅଭିନୟ କରୁଛୁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅଶରୀରୀ ଭବ । ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ ଏବଂ ସ୍ମୃତିର ଯାତ୍ରା କରିବା ଦ୍ୱାରା ରୋଜଗାର ଜମା ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ସକାଳ ସମୟ ବହୁତ ଭଲ । କେବଳ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାକୁ ବି ଦେଖିବାର ନାହିଁ । ବାକି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛି ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ମନମନାଭବ, ମଧ୍ୟାଜୀଭବ—ଏହାର ଅର୍ଥ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ।

ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ-- ଭକ୍ତି ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗୀଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ନିବୃତ୍ତମାର୍ଗୀମାନେ କ'ଣ ଜଙ୍ଗଲରେ ଭକ୍ତି କରିବେ କି । ଆଗରୁ ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ଥିଲେ, ସେସମୟରେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁ କିଛି ଜଙ୍ଗଲରେ ପହଞ୍ଚିଯାଉଥିଲା । ଏବେ ଦେଖ କୁଟିଆ ସବୁ ଖାଲି ପଡିଛି କାହିଁକି ନା ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି ପହଞ୍ଚୁନାହିଁ । ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆଉ ଶ୍ରଦ୍ଧା ନାହିଁ । ଏହି କାଣରରୁ ଏବେ ଧନ୍ଦାରେ ଲାଗିଯାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଏମାନେ କରୋଡପତି, ପଦମପତି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ଏସବୁ ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶେଷ ହେବାର ଅଛି ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ସୁନା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଘର ଆଦି ତିଆରି ହେବ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ତ ସବୁ କିଛି ନୂଆ ହେବ । ଶସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ନୂଆ ହେବ, ସେଠାରେ ସବୁକିଛି ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ଜିନିଷ ରହିବ । ଏବେ ମାଟିର ଉର୍ବରତା କମିଯାଇଥିବାରୁ ଭଲ ଶସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହେଉନାହିଁ । ସେଠାରେ ସମସ୍ତ ଧରିତ୍ରୀ, ସାଗର ମଧ୍ୟ ତୁମର ହୋଇଯିବ । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ କେତେ ଶୁଦ୍ଧ ଭୋଜନ ଖାଇବେ, ଏଠାରେ ଦେଖ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କୁ ମାରି ଖାଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଏଭଳି କଥା ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହୁଛ ଯେ ବାବା କହିଛନ୍ତି ମୁଁ ସାଧାରଣ ବୃଦ୍ଧ ଶରୀରରେ, ଏହାଙ୍କର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ଏହା ହିଁ ନିୟମ ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ଭକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ପ୍ରଥା ଚାଲିଥାଏ । ଏସବୁ ହେଉଛି ଧାରଣ କରିବାର କଥା । କେହି କେହି ତ ଭଲ ଭାବରେ ନୋଟ୍ କରି ଧାରଣ କରି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ମଜା ଲାଗିଥାଏ କାହିଁକି ନା

ଏବେ ଆମକୁ ସାହାରା ମିଳୁଛି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ନିଜର ଭ୍ରୁକୁଟୀ ରୂପୀ ସିଂହାସନରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଥାଏ, ଆତ୍ମା ନିଜେ ହିଁ କହୁଛି—ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ଚମକୁଛି ଅଜବ ତାରକା, ଏପରି ତ କହୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ ଚମକୁଛନ୍ତି ପରନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ଚମକୁଛି । ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନୀ, ପାକିସ୍ଥାନୀ, ବୌଦ୍ଧି ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ଭାଇର ଅର୍ଥ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କର ପରସ୍ପର ସହିତ କେତେ ସ୍ନେହ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଜୀବଜନ୍ତୁମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିବ, ତେଣୁ ତୁମେ ଭାଇ-ଭାଇ ହୋଇଥିବାରୁ ତୁମ ଭିତରେ କେତେ ସ୍ନେହ-ପ୍ରେମ ରହିବା ଉଚିତ୍ କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ପରସ୍ପର ସହିତ ଲଢେଇ ଝଗଡା କରୁଛ ପୁଣି ପରସ୍ପରର ଗ୍ଳାନୀ ମଧ୍ୟ କରୁଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ତୁମେ ଯେଉଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ ସେଥିପାଇଁ ୨୧ ଜନ୍ମ ତୁମେ ବହୁତ ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମରେ ରହିବ । ଯଦି କୌଣସି ଓଲଟା ସିଧା କଥା ତୁମ ମୁଖରୁ ବାହାରିଗଲା ତେବେ ତୁରନ୍ତ ତାଙ୍କୁ କ୍ଷମା ମାଗିବା ଉଚିତ୍ କାହିଁକି ନା ଆମକୁ ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳିଛି ଯେ ବହୁତ ମଧୁର ହୋଇ ରହିବାର ଅଛି । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କର ଏହି ଆଜ୍ଞା ନ ମାନିବେ ତାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଅବଜ୍ଞାକାରୀ କୁହାଯିବ । ତେଣୁ କେବେ ବି କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯଦି କେହି ପୋଲିସ୍ ଚାକିରୀ କରିଛନ୍ତି ତେବେ ସତ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ କାହାକୁ ମାଡ ମାରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପଡିଥାଏ । ମିଲଟାରୀ ବାଲାଙ୍କୁ ଲଢେଇ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ଜୀବନ ରୂପି ନୌକା ପାର ହୋଇଯିବ । ଆମକୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଦେଖିବାର ନାହିଁ ଆମକୁ ତ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଦେଖିବାର ଅଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ଏଥିରେ ଆଶୀର୍ବାଦର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଶିକ୍ଷକ କ'ଣ କେବେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଥା'ନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ତ ପାଠ ପଢାଇଥା'ନ୍ତି । ଯିଏ ଯେତିକି ପାଠପଢି ଚରିତ୍ର ଗଠନ କରିଥା'ନ୍ତି ସେହିଭଳି ପଦ ପାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେଉଛି ନିଜର ଚଳଣିର ଖାତାକୁ ନିଜେ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ କିପରି ଚାଲୁଛୁ । କେହି-କେହି ତ ବହୁତ ସ୍ନେହୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜ-ନିଜ ଭିତରେ ଅଦାଲତ ବସାଅ କି କୌଣସି ଭୁଲ୍ ହେଉନାହିଁ ତ ? କିନ୍ତୁ ଅଦାଲତ ବସାଇଲାବାଲା ବୁଝିବା ଦରକାର—ମୁଁ ଆତ୍ମା ନିଜର ଆତ୍ମା ଭାଇକୁ ପଚାରୁଛି ଯେ ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଭୁଲ୍ ହୋଇ ନାହିଁ ତ ? କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉ ନାହିଁ ତ ? ବାବା କେବେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ତ ସୁଖଧାମର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ହିଁ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ସୁଖକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବାକୁ ହେବ । କେବେ ହେଲେ ଓଲଟା ସିଧା କଥା ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କୌଣସି ନିୟମ ଭଙ୍ଗ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମର କାମ ହେଲା ସମ୍ବାଦ ଦେବା । ତେଣୁ ତୁମକୁ ବହୁତ ମଧୁର ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ଯେତେ ମଧୁର ହେବ ସେତେ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିପାରିବ । ବାବା ତ ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ନେହର ସାଗର, ଯଦି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଇବ ତେବେ ତୁମର ବିଜୟ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ସ୍ନେହୀ ପିଲାମାନେ, କେବେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଓଲଟା ସିଧା ଭୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି, ଯେପରିକି ଚୁଗୁଲି କରିବା, ଈର୍ଷା କରିବା, ଦ୍ୱେଷ କରିବା.... ଏହା ମଧ୍ୟ ବିକର୍ମ ଅଟେ ନା ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ବିଶ୍ୱସ୍ଥ, ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ମୋର ସ୍ନେହୀ ହୋଇପାରିବେ, ସେମାନଙ୍କୁ ବାବା ବହୁତ ଗେହ୍ଲା କରିଥା'ନ୍ତି । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କରାଯିବ ନାହିଁ । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଏହାଙ୍କୁ ଖାତିରୀ କରାଯାଉଛି । ଇଏ ବଡ ଲୋକ ଅଟନ୍ତି, ଏହିଭଳି କଥା କହି ବହୁତ କ୍ଷତି କରୁଛନ୍ତି । ଓଲଟା ସିଧା କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଦୋଷୀ ହେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସମାଚାର ଆସୁଛି ଅମୁକ ବିଡି ଛାଡୁନାହିଁ.... ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି ଯେ ତୁମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱକୁ ପବିତ୍ର କରିପାରିବ ତେବେ କ'ଣ ଏହାକୁ ଛାଡିପାରିବ ନାହିଁ ? ତେଣୁ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଅବିନାଶୀ ସର୍ଜନ । ଏଭଳି ଔଷଧ ଦେବେ ଯେ ତୁମର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି ପରସ୍ପରକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ଖୁସି ରହିବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି ଚୁଗୁଲୀ କରିବା, ହସଦ ବା ଈର୍ଷା କରିବାର ନାହିଁ । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ । ପରସ୍ପର ସହିତ ବହୁତ ମଧୁର କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ହୋଇ ରହିବାର ଅଛି ।

(୨) ସକାଳୁ -ସକାଳୁ ଉଠି ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜ ସହିତ ନିଜେ କଥା ହେବା ସହିତ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ବାବାଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାନ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମନ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି ଉଭୟର ସନ୍ତୁଳନ ଦ୍ୱାରା ସେବା କରୁଥିବା ସଦା ସଫଳତାର ମୂର୍ତ୍ତି ହୁଅ ।

କେବେକେବେ ପିଲାମାନେ ସେବାରେ କେବଳ ବୁଦ୍ଧିକୁ ବ୍ୟବହାର କରିଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯଦି ବୁଦ୍ଧି ସହିତ ମନ ଅର୍ଥାତ୍ ଆନ୍ତରିକ ଭାବନାକୁ ମିଶାଇ ସେବା କରିବ ତେବେ ସେବାରେ ସଫଳତାର ମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇଯିବ । ଯେଉଁମାନେ କେବଳ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହିଥାଏ ଯେ ବାବା ହିଁ କରାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ସମୟ ପରେ ପୁଣି ସେହି ମୁଁ ପଣିଆ ଆସିଯାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଆନ୍ତରିକତାର ସହିତ ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ସଦା ସର୍ବଦା କାୟମ ରହିଥାଏ । ତେବେ ଆନ୍ତରିକ ଭାବନାରେ ସେବା କରିବାର ହିଁ ଫଳ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଯଦି ଉଭୟର ସନ୍ତୁଳନ ରହିଛି ତେବେ ସଦାସର୍ବଦା ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାକୁ ଲାଗିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବେହଦର ଭାବନାରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ହଦର ଭାବନା ସ୍ୱତଃ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ପୁରୁଷାର୍ଥ:-

ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମାଷ୍ଟର ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ଦେବା ସହିତ ଯୋଗର କିରଣ ରୂପୀ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାର ସଂସ୍କାର ରୂପୀ କୀଟାଣୁକୁ ନାଶ କରିବାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ସେହିଭଳି ତୁମମାନଙ୍କର ମସ୍ତିଷ୍କରୁ ଚାଲୁଥିବା ବୁଲୁଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଆଲୋକର ପ୍ରଭାମଣ୍ଡଳ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଉ ଏବଂ ଚଳଣୀ ଦ୍ୱାରା ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନରୂପୀ ଶକ୍ତିର ପ୍ରଭାମଣ୍ଡଳ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଉ ଅର୍ଥାତ୍ ବୀଜ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁ । ମାଷ୍ଟର ବୀଜରୂପ, ଲାଇଟ୍ ଏବଂ ମାଇଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଶକ୍ତିର ପିଣ୍ଡ ହୋଇଯାଅ ତେବେ ଯାଇ ସାକ୍ଷାତ୍ ବା ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମୂର୍ତ୍ତି ହେବ ।